

Arrest

nr. 156 263 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 7 november 2008 onvankelijk verklaard. Op 18 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om

verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indient wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 79 161 van 13 april 2012.

1.2. Op 15 november 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 2 april 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.07.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 07.07.2008. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 07.07.2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18.07.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekster de schending aan van artikelen 9ter, § 3, 5° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel; De Raad stelt vast dat verzoekster het enige middel als volgt samenvat in de synthesememorie:

“Verzoekster heeft in het inleidend verzoekschrift uiteengezet dat verwerende partij geen enkele overweging heeft gewijd aan de verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster en aan recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling in Armenië, hoewel deze elementen in het inleidend verzoekschrift werden vermeld en met stukken gestaafd, zodat art. 9 ter §3, 5° Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel volgens verzoekster worden geschonden.”

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster volgende aanvulling toevoegt:

“Verwerende partij verwijst naar art. 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet, als volgt :

“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in art. 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verwerende partij argumenteert dat de gemachtigde geheel terecht heeft vastgesteld dat het bij de laatste aanvraag van 16.11.2012 voorgelegde medische getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene, waarover reeds een ongegrondheidsbeslissing is genomen, bevestigt.

Art. 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet vereist echter niet dat het enkel het standaard medisch getuigschrift is dat nieuwe elementen zou bevatten, en sluit derhalve niet uit dat de nieuwe elementen in het verzoekschrift zelf kunnen worden aangehaald, wat in casu is gebeurd, gezien in het verzoekschrift expliciet wordt vermeld dat de aangegeven elementen andere zijn dan degene in het vorig verzoekschrift ingeroepen, met name onder meer omdat de gezondheidstoestand van verzoekster ernstig is verslechterd.

In dezelfde zin sluit art. 9ter §3, 5° niet uit dat nieuwe elementen m.b.t. de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst kunnen worden aangehaald in een nieuw verzoekschrift, ook al is er reeds een beoordeling hiervan gebeurd in het kader van een vorige aanvraag, wat in casu eveneens het geval is, gezien de voorgelegde brief van de beleidsafdeling van medicamenten van het Ministerie van Gezondheidszorg van de Republiek Armenië aangeeft dat de ziekte "Reumatoïde artritis" niet opgenomen is in de lijst van de kosteloos te behandelen ziekten, zodat de toegankelijkheid van de behandeling in het gedrang komt, ook vanwege het feit dat er volgens de brief geen verplichte medische staatsverzekering bestaat in Armenië, elementen die in het kader van de vorige aanvraag niet werden onderzocht.”

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekster acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de medische getuigschriften slechts de eerdere gezondheidstoestand van verzoekster bevestigen en de gezondheidstoestand van verzoekster derhalve ongewijzigd is.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht verzoekster aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris heel duidelijk gemotiveerd dat verzoekster bij haar aanvraag van 16.11.2012 elementen inroept, die reeds zijn ingeroepen in de aanvraag van 07.07.2008, waaromtrent op 18.07.2011 reeds een ongegrondheidsbeslissing werd genomen:

“Artikel 9ter — § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.07.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 07.07.2008. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag

een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 07.07.2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18.07.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-50 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)n (onderlijning toegevoegd).

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat 'de beslissing geen enkele overweging wijdt aan de verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster en aan de recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling van reumatoïde artritis in Armenië en het feit dat deze ziekte niet opgenomen is in de lijst van de kosteloze behandelingen in Armenië, zoals in stuk 11 wordt uiteengezet'. Verzoekster haar beschouwingen gaan voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waarin duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoekster bij haar nieuwe aanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voorlegt, waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 07.07.2008. Uiteraard vergt zulke motivering een beoordeling van de medische stukken die zijn voorgelegd bij de laatste aanvraag en van de stukken die gevoegd waren bij de aanvraag van 07.07.2008 die geleid heeft tot de ongegrondheidsbeslissing van 18.07.2011.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl verder moet worden vastgesteld dat, waar verzoekster verwijst naar haar artititis en de behandelingsmogelijkheden in Armenië, dit uitvoerig werd onderzocht in het kader van haar vorige aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In het arrest d.d. 13.04.2012 met nr. 79.161 staat hieromtrent het volgende :

"2.7. Verzoekster blijft verder in gebreke aan te tonen dat zij in het land van herkomst geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische voorzieningen. Te meer daar zij in het verleden in Armenië werd behandeld voor haar aandoening. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt of een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land. "

De argumenten die verzoekster destijds aanhaalde zijn identiek aan de huidige kritiek m.b.t. de beschikbaarheid van de medicatie :

Opnieuw verwijst de verwerende partij naar het verwerpingsarrest d.d. 13.04.2012 :

"Verzoekster bevindt zich in een uiterst schrijnende en uitzichtloze situatie. Dat, zoals verwerende partij aanvoert; verzoekster reeds zeven jaar behandeling heeft genoten in Armenië. en dat dit zou aantonen dat behandeling in Armenië mogelijk is gaat natuurlijk voorbij aan het eenvoudig gegeven dat de ene behandeling de andere niet is. Verzoekster werd in Armenië immers niet behandeld met de geneesmiddelen die noodzakelijk zijn voor haar behandeling, wat ook bevestigd wordt door de arts-adviseur. Dit zou ook onmogelijk zijn. Roactemra is slechts in 2009 in België gelanceerd en was daarvoor ook in Armenië niet beschikbaar. waar het eveneens slechts in 2009 is geregistreerd. Verzoekster behandeling in Armenië tot 2007 toont dus absoluut niet aan dat de voor haar noodzakelijke behandeling beschikbaar of betaalbaar is in Armenië gezien de door verwerende partij gebruikte redenering op een andere behandeling steunt. De registratie van Actemra in Armenië impliceert echter nog niet dat het ook beschikbaar is. Een rapport in opdracht van de Europese Commissie van 2011 citeert de Wereldgezondheidsorganisatie die over deze registratie enkel het volgende te melden heeft: "Régulation primarily involves the registration of pharmaceuticals and the licensing of pharmacists and the pharmaceutical distribution system ". Dit wijst er dus op dat registratie niet zomaar gelijk te stellen is met beschikbaarheid, maar eerder een regulatieve marktcontrolefunctie heeft. Er dient op gewezen te worden dat Actemra een uiterst duur geneesmiddel is dat ook in België nog maar sinds kort en onder bepaalde strikte voorwaarden terugbetaald wordt. In het Verenigd Koninkrijk wordt de kost voor een jaarlang gebruik van tocilizumab, het actieve bestanddeel, geschat op een £9295 voor een patiënt die 70 kg weegt. Voor verzoekster gaat het om een 907.32 euro per maand, enkel en alleen voor de behandeling met tocilizumab. Redelijkerwijs kan er dan ook moeilijk vanuit gegaan worden dat Actemra

in Armenië wel terugbetaald zou worden Het budget voor gezondheidszorg in Armenië besloeg in 2009 een luttel 1.3% van het Bruto Nationaal Product en het is de bedoeling om tegen dit jaar, 2012, aan 2,2% van het BNP te geraken. Ter vergelijking, in België beslaat gezondheidszorg 11,8 % van het BNP, een aanzienlijk groter percentage van wat in absolute cijfers al een aanzienlijk groter BNP vormt. Dit geeft een indicatie van de mogelijke terugbetaling van Actemra in Armenië. Het rapport wijst ook op het verschil met andere overheidsbudgetten en stelt dat "in comparison to other public expenditures, the level of expenditures for health care remain low. " Wat betreft mogelijke private aanvullingen van de gezondheidszorg weet het rapport onder andere het volgende te melden: "The insurance industries are not well developed in Armenia yet, so that the market itself does not succeed in providing private health insurance. Voluntary private insurance has a limited rôle and supplementary character, which already has a reasonably comprehensive coverage. The amount of offered services is limited ('comfortable service or direct access to high qualified specialists) or duplicates the publicly limited services. Less than one percent of the population has private insurance. The share of private insurance in total expenditure of health care in 2008 was 02%¹⁰"

Corruptie bemoeilijkt verder de toegang tot zorg en geneesmiddelen: "In health care, as in any other area of the economy of Armenia, a part of all activities takes place in the informai sector. These are activities that are not recorded in the financial statements and the proceeds are not taxed. Détermination of its reality is carried Out mainly on indirect indicators. Therefore, évaluation of cash flow is usually in the shadow of the costs and causes of disputes. Corruption is a rather disseminated phenomenon and it is the cause of some of the serious problems in health care. The problem of informai sector economy and corruption in the health sector is not only the fact itself but also the indirect effect - the implicit loss of the reliability of the official data concerning the demand and supply within the health sector and thus the loss of a controlling tool ". Hoewel de basiszorg van jaar tot jaar toeneemt en grotere groepen mensen bestrijkt maakt het rapport ook de kanttekening dat "as each year the number of people included on the "vulnerable " list is increased by the Armenian authorities and as a conséquence, the money attributed to each individual decreases". Hoewel er meer groepen worden geholpen dan vroeger is het budget per individu ook kleiner geworden. Het rapport wijst er ook op dat mogelijke dekking door een verzekering niet hetzelfde is als daadwerkelijke dekking. De armere groepen van de bevolking en io zijn er heel in Armenië vallen uit de boot: (...). Daar komt nog bij dat in Armenië de medische technologie in ziekenhuizen en gezondheidscentra niet aanwezig of verouderd blijkt te zijn ' en dat de prijzen van geneesmiddelen in Armenië in de laatste jaren niet enkel enorm zijn toegenomen maar zelfs zijn verdubbeld: (...). Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat de voor de verzoekster noodzakelijke geneesmiddelen in Armenië betaalbaar zijn. Enkel voor het tegendeel zijn er aanwijzingen. Het gaat om een geneesmiddel dat maandelijks meer dan een leefloon kost in België en daar komt dan nog de ook al niet geringe prijs van de andere medicatie die verzoekster nodig heeft bij. Het gemiddelde maandloon in Armenië is 114,700 Armeense drams, dat is ongeveer 232 euro. Indien verzoekster ook maar een breukdeel van haar medicatie zelf zou moeten betalen, kan ze deze last onmogelijk voor de rest van haar leven torsen. Verwerende partij sluit in haar beslissing op geen enkele manier uit dat verzoekster de kost van haar geneesmiddelen niet zelf zou moeten dragen. Indien tegenpartij toch van oordeel is dat verzoekster in Armenië financieel haalbare toegang kan verkrijgen tot de specifieke geneesmiddelen noodzakelijk voor haar behandeling en de duur van haar behandeling in acht genomen dan dient tegenpartij dat op een afdoende en correcte manier te motiveren, quod non. Verzoekster kan niet werken en kan derhalve op geen enkel wijze zelf instaan voor de kosten van haar behandeling. Ze kan zich dus ook onmogelijk wenden tot een private verzekering of tot een door corruptie gefaciliteerde toegang tot geneesmiddelen. Het feit dat verzoekster in België van de behandeling kan genieten is al uitzonderlijk te noemen, gezien de strikte voorwaarden en de enorme kostprijs. Verzoekster heeft dit geneesmiddel nodig, zoals haar arts en de arts- adviseur bevestigen, om een enigszins normaal leven te kunnen leiden en de verdere lichamelijke vermindering en aggraviatie van pijnen tegen te gaan. Uit al de genoemde elementen volgt dat verwerende partij redelijkerwijze niet kan aannemen dat verzoekster daadwerkelijke toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in zijn land van herkomst. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op niet afdoende wijze gemotiveerd waarom men er vanuit zou kunnen gegaan worden dat verzoekster zelf kan instaan voor de kosten van de noodzakelijke hulp. Immers, verzoeksters kan niet werken, kan voor dergelijke bedragen niet zomaar terugvallen op de gebeurlijke goedheid van vrienden, en kan gelet op de toestand van de Armeense gezondheidszorg en de enorme kost van haar behandeling hoogstwaarschijnlijk niet genieten van een volledige of gedeeltelijke terugbetaling van haar behandeling. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering. Verwerende partij is overigens zeer onzorgvuldig is omgegaan met de door verzoekster aangehaalde argumenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken. Toegang krijgen tot een

medische behandeling is levensnoodzakelijk in verzoeksters geval. Verzoekster mag er dan ook vanuit gaan dat op nauwkeurige wijze wordt nagegaan of ze daadwerkelijk de noodzakelijke en door de arts-adviseur weerhouden medische verzorging zal kunnen ontvangen in Armenië. Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. "

Zij weerlegt de motivering alsdat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, niet.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat er wel degelijk voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, quod non.

Ten overvloede verwijst verwerende partij hierbij naar artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De gemachtigde heeft geheel terecht vastgesteld dat het bij de laatste aanvraag van 16.11.2012 voorgelegde medische getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene, waarover reeds een ongegrondheidsbeslissing is genomen, bevestigt.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd werd met draagkrachtige motieven.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesememorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat "de meerwaarde van een synthesememorie (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien een verzoekster wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan hij een synthesememorie indienen en daarin haar middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoekster tegemoet aan de bekommernis om haar toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd. Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de synthesememorie weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

3.4. Verzoekster vat haar enige middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, samen in de synthesememorie. Verder kan de hierboven vermelde aanvulling worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Bijgevolg dient het middel uit de synthesememorie als een ontvankelijk middel te worden beschouwd.

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motiveringsplicht voorzien in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente argumenten in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent – in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt – niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.6. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt, vergt een motivering in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet enkel een beoordeling van de medische stukken voorgelegd in het kader van een vorige aanvraag en een navolgende aanvraag. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het “de ingeroepen elementen ter ondersteuning” van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

3.7. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van "*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*" zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, hoewel ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen, niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen.

3.8. De eerste aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 18 juli 2011 ongegrond verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing was mede gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 juni 2011 waarin zij besloot dat: "*(...) deze ernstige invaliderende reumatoïde artritis bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.*" In de ongegrondheidsbeslissing werd verder vastgesteld dat een benodigde behandeling en opvolging eveneens toegankelijk zijn in Armenië. Zoals eerder vermeld werd het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing door de Raad verworpen op 13 april 2012.

3.9. Op 15 november 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vermeld in punt 1.2.. Verzoekster stelde in haar tweede aanvraag uitdrukkelijk dat de aangegeven elementen andere zijn dan degene ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name is haar gezondheidstoestand ernstig verslechterd en is er recentere informatie over de toegankelijkheid van de behandeling van reumatoïde artritis in Armenië.

Wat betreft haar gezondheidstoestand, voegde verzoekster bij haar tweede aanvraag een standaard medisch getuigschrift bij van 14 september 2012 en voegde een aanvulling van 11 september 2012 toe.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling in Armenië voegde verzoekster bij haar tweede aanvraag een aantal rapporten over Armenië en de gezondheidszorg aldaar toe, alsook een verklaring van 23 januari 2012 van het ministerie van de gezondheidszorg in Armenië waarin onder meer wordt verklaard dat de behandeling van haar ziekte "reumatoïde artritis" niet opgenomen is in de lijst van kosteloze behandelingen in Armenië.

3.10. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen enkele overweging heeft gewijd aan de verslechtering van haar gezondheidstoestand en aan de recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling in Armenië, hoewel deze elementen in de tweede vermelde aanvraag werden vermeld en met stukken gestaafd.

Hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door verzoekster ingeroepen elementen ter ondersteuning van een navolgende verblijfsaanvraag, houdt de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*ter*, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet in dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken alsook dat verzoekster moet kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar ingeroepen elementen ter ondersteuning van haar navolgende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

In het kader van artikel 9*ter*, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet dient derhalve uit motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te blijken waarom de gemachtigde oordeelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de navolgende, *in casu* de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.11. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat uit het standaard medisch getuigschrift van 14 september 2012 en de aanvulling blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van de vorige aanvraag van 7 juli 2008 die de gemachtigde op 18 juli 2011 ongegrond verklaarde. De gemachtigde stelt vast dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigt.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert omtrent de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster waaruit op afdoende wijze blijkt waarom de door verzoekster in haar tweede aanvraag aangehaalde gezondheidstoestand en betoogde verslechtering niet kan worden aanvaard als een nieuw element, dit is een element dat nog niet werd ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verder stelt de gemachtigde dat in de beslissing van 18 juli 2011 waarbij de vorige, *in casu* eerste verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werden onderzocht.

Zonder bijkomende motivering laat dit motief in de bestreden beslissing niet toe te begrijpen waarom de elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende tweede verblijfsaanvraag, met name de recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling van reumatoïde artritis in Armenië, op basis van artikel 9*ter*, §3, 5° van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden.

Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de gemachtigde geen overweging wijdt aan de recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling van reumatoïde artritis in Armenië, zoals uitdrukkelijk aangehaald in haar tweede aanvraag van 15 november 2012 en met stukken gestaafd. Dat in een eerdere beslissing van 18 juli 2011 m.b.t. een vorige aanvraag de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst uitgebreid werd onderzocht, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde niet motiveert omtrent de voormelde recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling van reumatoïde artritis in Armenië.

De gemachtigde schendt dan ook de formele motiveringsplicht, in combinatie met artikel 9*ter*, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, door niet afdoende te antwoorden op de nieuwe elementen, met name recente informatie over de toegankelijkheid van de behandeling van reumatoïde artritis in Armenië, die door verzoekster nochtans werden ingeroepen ter ondersteuning van haar tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* en door stukken gestaafd.

3.13. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 79 161 van de Raad van 13 april 2012. In dit arrest werd het beroep, ingediend tegen de beslissing van 18 juli 2011 waarbij de vorige aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard, verworpen. Verwerende partij betoogt dat de argumenten die verzoekster destijds aanhaalde identiek zijn aan de huidige kritiek m.b.t. de beschikbaarheid van de medicatie. Zij citeert het toenmalige verzoekschrift van verzoekster en citeert verder ook uit motiverende gedeelte van het arrest. De verwerende partij meent dat de verzoekster de motivering als dat het voorgelegde medische getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigt, niet weerlegt.

Zoals reeds eerder gesteld, blijkt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet duidelijk dat het “de ingeroepen elementen ter ondersteuning” van de vorige en navolgende aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling” zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, hoewel ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen, kunnen niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen. In het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet dient uit motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te blijken waarom de gemachtigde oordeelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag om verblijfsmachtiging, inclusief informatie omtrent “mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging.

Voorts gaat de verwerende partij met haar verwijzing naar het arrest nr. 79 161 er aan voorbij dat de Raad in eerste orde als volgt heeft geoordeeld omtrent de argumenten aangehaald in het verzoekschrift van verzoekster:

“2.5. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt aangegeven in welke mate verzoekster in haar specifieke situatie zou kunnen genieten van de zorg die ze nodig heeft tegen een haalbare kostprijs. Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in haar herkomstland. Zij beperkt zich tot de vage stelling dat zij onder geen enkele categorie valt die wordt opgesomd in de bestreden beslissing, maar geeft hieromtrent geen enkele verduidelijking. Verder toont zij niet aan dat zij geen enkele familiale ondersteuning kan genieten in het land van herkomst. Zij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting omtrent de gezondheidszorg in Armenië, die grotendeels gesteund is op rapporten uit 2011 en 2009, die niet werden overgemaakt aan de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid voor 18 juli 2011, de datum waarop de bestreden beslissing werd getroffen.

2.6. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.)”

Hieruit blijkt duidelijk dat de Raad binnen zijn annulatiecontentieux geen rekening kon houden noch heeft gehouden met de landenrapporten die verzoekster in het kader van haar beroep aanbracht. Voorts blijkt uit de tweede aanvraag dat verzoekster informatie aanbracht die niet eerder werden voorgelegd, zoals een verklaring van 23 januari 2012 van het ministerie van de gezondheidszorg in Armenië waarin onder meer wordt verklaard dat de behandeling van haar ziekte “reumatoïde artritis” niet opgenomen in de lijst van kosteloze behandelingen in Armenië.

Tenslotte stelt de Raad vast dat dit betoog van de verwerende partij neerkomt op een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Door *a posteriori* te pogen een motivering te voorzien, wordt de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

3.14. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES